

2017. április 7. péntek

Jn 10, 31-42

Jer 20,10-13: „Énekeljétek az Úrnak, dicsérijétek az Urat...!” A fenti jeremiási versek közül aligha tudok többel azonosulni, mint ezzel az eggyel. Tisztelem a nagy prófétát, de a bosszúállás – amelyet vágyón emleget – nem fér össze az istenképemmel...

Az újszövetségi igeszakaszról ezt emelném ki: „*Én mondtam: istenek vagytok*”. Ez annyiból is érdekes, hogy itt valójában egy ószövetségi verset idéz be Jézus. Az ő ajkára adott ószövetségi idézetek viszonylag ritkák az evangéliumokban, és mindig valami nagyon hangsúlyos mondanivalót hordoznak. Az idézet ebben a kontextusban visszavágás azoknak, akik meg akarják kövezni, amiért – úgymond – ember létére Istenné teszi magát. Számomra ez itt és most azt üzeni, hogy Jézus szerint nem az az istenkáromlás, ha istenülő vágyaim vannak. Sokkal inkább az, ha Isten nevében teszek olyasmit, ami Tőle idegen; ami életellenes, ami szeretet-ellenes. Istenülő vágyaimat úgy élhetem ki, ha a szeretni-tudás hatalmát kérem Tőle, hiszen abban Ő örömmel osztozik. És akkor megtörténhet, hogy arcomon felragyog az Isten arca!

Áldj meg minket, Uram! Áldj meg, és értesd meg velünk, hogy akkor vagyunk áldottak, ha arcunkon felragyog a TE Szent arcod!

Horváthné Bajai Éva (Paks)